

на св. Троица, щото да не напада нито той, нито неговият народъ византийскитѣ владения, опредѣлени отъ предишнитѣ договори. Заедно съ това послание, което патриархътъ изпратилъ за по-голямъ важность и значение по настоятеля на знаменития по онова време манастиръ въ витино-мизийския Олимпъ въ Мала Азия, изпроводилъ Симеону въ даръ едно евангелие, което да служи като посрѣдникъ между тѣхъ.

Следъ поражението на византийцитѣ при Ахелое Симеонъ изпратилъ еедна часть отъ армията си да преследва разбития неприятель, а самъ се върналъ въ Преславъ. Българската войска, безъ да срещне по пътя си нѣкоя съпротива, бързо почнала да се приближава къмъ Цариградъ. Византийскитѣ управници, като мислили, че самъ Симеонъ иде къмъ столицата, решили още веднажъ да опитатъ силитѣ си и да дадатъ последенъ съпоръ, но въ едно нощно сражение при с. Катасирти близу до самия Цариградъ били отново разбити и обърнати на бѣгъ. Въ Катасирския бой били унищожени последнитѣ военни сили на Византия, които тя можела още да извади противъ българитѣ. Пътътъ къмъ Цариградъ билъ отворенъ. Обаче Симеонъ не потеглилъ за нататъкъ, защото чакалъ изхода на сръбската война, която вървѣла едновременно съ движението на българитѣ къмъ Цариградъ.

Разсърденъ отъ постъпката на сръбския князь Петра, веднага следъ завръщането си въ Преславъ подиръ ахелойската победа, Симеонъ изпратилъ войска въ Сърбия подъ началството на воеводитѣ си Теодора Сигрица и Мармаиса, които действували не толкова съ оржие, колкото съ хитрость. Тѣ влѣзли въ преговори съ князь Петра, като го увѣрили съ клетва, че нѣма да му причинятъ никакво зло, успѣли да го убедятъ да се яви на лична среща съ тѣхъ. Когато обаче Петъръ дошълъ, българитѣ го хванали и окованъ въ вериги го откарали въ България, гдето и умрѣлъ въ тъмница. Тогава на сръбския престолъ билъ поставенъ Павелъ Брановичъ, когото българитѣ били довели съ себе си и който следъ ослѣпяването на баща му Брана отъ Петра, ще да е потърсилъ закрилата на българския господаръ. Така най-сетне въ Сърбия било възстановено отново българското влияние. — Следъ тия успѣхи Симеонъ пожелалъ да пожъне плодоветѣ на своитѣ победи.

Прогласяване на българската църковна независимост и издигане на България въ царство. — Ахелойската победа по своитѣ резултати има твърде голѣмо значение въ историята на първото българско царство: тя закрепила за България онова високо политическо положение въ юго-източна Европа, до което тя бѣ достигнала въ началото на X. вѣкъ; тя разгърнала всичката морална и физическа сила на българския народъ предъ слабата империя и показала жизненитѣ сили на България, които последната бѣ набрала вече не за самозашита, а за съперничество съ източната империя. Но какво значение е придавалъ самъ Симеонъ на ахелойската победа, може да се сжди по отговора му на дългото патриархово писмо. Като съзнавалъ въ даденото време силата и надмощието си надъ Византия и като я считалъ победена, той не се задоволилъ съ единъ само триумфъ на победата, която му донесла слава като победителъ на Византия. Убеденъ, че поражението на ромеитѣ станало за господството му надъ ромейския народъ, Симеонъ въ отговора си до патриарха открито и високомѣрно изявявалъ претенциитѣ си върху императорския престолъ и искалъ, щото византийскитѣ власти и народъ да го признаятъ за свой императоръ; въ противенъ случай той заплашвалъ, че, като нахълта съ войски въ предѣлитѣ на империята и като унищожилъ всичко по пътя си съ огънь и мечъ, ще подстъпи къмъ самия Цариградъ и, като го превземе, самъ ще се прогласи